

Arrest

nr. 73 484 van 18 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 oktober 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 november 2011 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DE MEYER, die loco advocaat E. LANDTSHEERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Albanese nationaliteit te zijn en geboren te zijn op X.

Op 4 oktober 2011, met kennisgeving op 25 oktober 2011, wordt in uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid genomen op datum 04 okt. 2011

wordt aan

K., A. (...), geboren te Shkoder op (...), van Albanese nationaliteit. Bij uw diensten gekend onder zijn alias K., A. (...), geboren te Dujake Gjakove op (...), van Servië en Montenegro nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 23/11/2011 om middernacht het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten: Griekenland, Oostenrijk, Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, IJsland, Finland en Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Italië, Tsjechië, Malta en Zwitserland tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Reden(en) van de beslissing :

Art 13 §3, 3° van de wet van 15.12.1980. De minister of zijn gemachtigde kan in van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzonder omstandigheden eigen aan de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België indien hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van machtiging tot verblijf.

De betrokken vreemdeling was minderjarig bij zijn aankomst in België. Zijn vader K., M. (...), die hem vergezeld deed een asielaanvraag voor hen beide. De betrokkene zijn vader verklaarde etnische Albanees te zijn van Kosovaarse nationaliteit. Hij vluchtte samen met de betrokkene nadat Servische militairen en Servische gemaskerde mannen op een gewelddadige wijze hun dorp binnenvielen en hen aanmaanden te vertrekken. Op 04.05.2000 nam de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 08.05.2000 diende meneer K., M. (...) een beroep in tegen deze beslissing bij het commissariaat generaal voor vluchtelingen en de staatlozen (CGVS), deze aanvraag werd niet ontvankelijk verklaard op 10.05.2000. De vader van de betrokkene diende beroep in tegen deze beslissing bij de Raad van State maar deze procedure werd afgesloten op 12.11.2002 en resulteerde niet in een verblijfsrecht voor de betrokkene. Op 21.12.2004 diende de betrokkene die intussen meerderjarig geworden was samen met zijn vader een aanvraag tot regularisatie in op basis van het toenmalige artikel 9.3° van de wet van 15.12.1980. In zijn aanvraag tot regularisatie van 21.12.2004 beroept de betrokkene zich op de onmogelijkheid om terug te keren naar Kosovo. De betrokkene haalt aan dat katholieke Kosovaren behoren tot een minderheid die niet kan worden teruggestuurd omwille van veiligheidsredenen. De betrokkene beroept zich eveneens op het artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, dat stelt dat niemand mag worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, hiermee doelend op de situatie in het vermeende land van herkomst, namelijk Kosovo. In een aanvulling op deze aanvraag tot regularisatie legt betrokkene verschillende documenten voor die zijn integratie en scholariteit in België bewijzen.

Op 18.12.2006 werd aan de betrokkene een tijdelijke verblijfsmachtiging toegekend door DVZ op basis van integratie, gevaar als etnische minderheid in Kosovo, onmogelijkheid tot terugkeer naar land van herkomst. Als voorwaarde tot verlenging diende de betrokkene een paspoort voor te leggen, geen strafbare feiten plegen en tewerkgesteld worden.

De betrokkene ondernam op 11.12.2009 een poging om zijn tijdelijke verblijfsmachtiging om te zetten in een verblijfsmachtiging van onbepaalde duur. Op 26.10.2010 werd een verblijfsmachtiging van onbepaalde duur aan de betrokkene geweigerd.

Op 06.01.2011 doet de betrokkene een aanvraag tot nationaliteitswijziging op basis van een geldig internationaal Albanees paspoort, waaruit duidelijk blijkt dat de betrokkene bij zijn asielaanvraag valse of misleidende informatie heeft gebruikt. De betrokkene heeft bij zijn aanvraag tot regularisatie op basis van toenmalig artikel 9.3° aan zijn valse verklaringen volgehouden, en heeft nooit een poging ondernomen om deze valse en misleidende informatie, die eerder door zijn vader aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd verstrekt, recht te zetten. De betrokkene had intussen de volwassen leeftijd bereikt en werd geacht zelf te waken over de waarachtigheid van het beweerde en om een eventuele rechtzetting van deze foutieve informatie te doen, dit maakte betrokkene zelf dus verantwoordelijk voor de gepleegde fraude. Bovendien legde de betrokkene op 11.12.2009, in een poging om zijn tijdelijke verblijfsmachtiging om te zetten in een verblijfsmachtiging van onbepaalde duur een valse geboorteakte voor om zijn identiteit en nationaliteit als Kosovaar te staven, wat nogmaals bewijst dat betrokkene zelf door middel van valse documenten, de Belgische autoriteiten bewust trachtte te misleiden.

De valse en misleidende informatie die door de betrokkenen werd verstrekt was bovendien van doorslaggevend belang voor het bekomen van de machtiging tot verblijf. Had de betrokkene immers meteen zijn ware nationaliteit, namelijk de Albanese, kenbaar gemaakt, dan had de betrokkene nooit een regularisatie bekomen op basis van zijn toenmalige situatie in Kosovo. De integratie en scholarisatie die betrokkene aantoonde in een aanvulling op zijn regularisatieaanvraag vloeit, hoewel zij reëel is , rechtstreeks voort uit de fraude gepleegd bij zijn asielaanvraag en bij zijn aanvraag tot regularisatie.

Het is duidelijk dat de valse verklaringen die door de betrokkene werden afgelegd beslissend waren voor het verkrijgen van een machtiging tot verblijf. Overeenkomstig bovenstaand wetsartikel een het algemeen rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit' wordt het verblijfsrecht van de betrokkene ingetrokken en dienen de verblijfstitels te worden ingehouden."

2. Onderzoek van het beroep

De verwerende partij voert de exceptie van onontvankelijkheid aan omdat de verzoekende partij niet beschikt over het rechtens vereiste belang doordat zij bedrog heeft gepleegd. De exceptie vergt een onderzoek van de middelen.

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van "de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting, motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, de hoorplicht en de rechten van verdediging", en voert zij een manifeste beoordelingsfout aan.

Het middel luidt als volgt:

"1.

Verzoeker merkt in eerste instantie op dat een uiterst ingrijpende beslissing wordt genomen aangaan zijn leven en zijn verblijf in België zonder dat hij hieromtrent voorafgaandelijk werd gehoord en zonder dat hem de mogelijkheid werd gegeven een plausibele verklaring en een oprechte spijtbetuiging voor zijn fouten nogmaals naar voor te brengen.

Dat er sprake is van schending van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging.

Dat door verweerder in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom met de door verzoeker neergelegde oprechte bekentenis en spijtbetekening niet kan rekening worden gehouden.

Dat in de bestreden beslissing zelf niet wordt verwezen naar verzoekers oprechte bekentenis en spijtbetekening.

Dat er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van een manifeste beoordelingsfout nu werd nagelaten rekening te houden met verzoekers oprechte bekentenis en spijtbetekening aangaande het aannemen van een valse identiteit en nationaliteit.

2.

Dat verder dient te worden opgemerkt dat verweerder in de bestreden beslissing nalaat te motiveren waarom hij met het door verzoeker overgemaakte schrijven dd. 16.12.2010 (met bewijsstukken) aan de Dienst Vreemdelingen van de stad Gent en dd. 10.03.2011 aan Federale Overheidsdienst Binnenlandse zaken, Algemene Directie vreemdelingenzaken, Dienst Lang Verblijf, waarin uitdrukkelijk naar verzoekers integratie in de Belgische samenleving, naar verzoekers in België verblijvende moeder en drie zussen, naar verzoekers vaste tewerkstelling in België en naar de in België aangekochte woning door verzoeker ouders wordt verwezen, geen rekening houdt.

Dat in de bestreden beslissing zelf niet wordt verwezen naar voormelde beide schrijven.

Dat er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van een manifeste beoordelingsfout nu bij het nemen van de bestreden beslissing werd nagelaten rekening te houden met verzoekers overgemaakte schrijven dd. 16.12.2010 aan de Dienst Vreemdelingen van de stad Gent en dd. 10.03.2011 aan Federale Overheidsdienst Binnenlandse zaken, Algemene Directie vreemdelingenzaken en met verzoekers bewijzen van integratie in de Belgische samenleving.

3.

Dat tenslotte dient opgemerkt dat verweerder in de bestreden beslissing nalaat te motiveren waarom hij met de aanvraag overeenkomstig 9bis Vw. welke door verzoekers moeder, mevrouw K.T. (...), en zijn drie zussen op 1 juli 2011 werd overgemaakt aan de Stad Gent, geen rekening dient te worden gehouden.

Dat immers tot op heden door verweerder nog geen beslissing werd genomen aangaande de aanvraag overeenkomstig 9bis Vw. van verzoekers moeder, mevrouw K.T. (...) en zijn drie zussen, met wie hij te Gent samenwoont.

Dat derhalve het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker totaal onredelijk is en schending inhoudt van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht wanneer geen rekening wordt gehouden met de tot op heden nog steeds hangende aanvraag overeenkomstig 9bis Vw. van verzoekers moeder, mevrouw K.T. (...), en zijn drie zussen."

2.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“In zijn eerste middel werpt verzoeker een schending op van:

- artikel 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

- de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting, motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, de hoorplicht en de rechten van verdediging.

Er zou sprake zijn van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoeker meent vooreerst dat hij had moeten worden gehoord voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissing. Dit zou naar inzichten van verzoeker een schending uitmaken van de hoorplicht en zijn rechten van verdediging.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers vage beschouwing geen aanleiding kan geven tot vernietiging van de bestreden beslissing.

Immers houdt de bestreden beslissing slechts een beoordeling in van de verblijfstoestand van verzoeker en van zijn aanvraag om desbetreffend een bepaalde beslissing te treffen. Niet een bepaalde vorm van persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst ligt dus aan de betrokken bestreden beslissing ten grondslag (cf. bv. R.v.St. nr. 39.156, 3.4.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.), maar wel een bepaalde vaststelling aangaande een situatie waaromtrent het bestuur uit hoofde van zijn bevoegdheid, die het verzocht is uit te oefenen, beslissingen dient te nemen.

Bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening geldt de hoorplicht niet (R.v.St. nr. 39.155, 2.4.1992). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet gesteund zijn op een tekortkoming van de betrokkene (zie ook R.v.St. nr. 167.887 dd. 15.02.2007, 1. OPDEBEECK, “De hoorplicht” in Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 2006, 247.

Verder merkt de verwerende partij nog op dat verzoeker reeds de mogelijkheid heeft gehad om “een plausibele verklaring en een oprechte spijtbetuiging” naar voor te brengen. Bij het schrijven van zijn advocaat aan de stad Gent dd. 16.12.2010 heeft verzoeker (bij monde van zijn advocaat) immers een volledige verklaring gevoegd.

“De hoorplicht is, zoals verzoekers zelf aangeven, in beginsel niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575). Het “horen” kan enkel in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel vereist zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Dit impliceert niet dat verzoekers mondeling dienden te worden gehoord, maar dat zij de mogelijkheid moeten hebben gekregen om bepaalde inlichtingen op een nuttige wijze naar voor te brengen.

De Raad merkt op dat verzoekers op het ogenblik dat zij beslisten hun “naamswijziging” kenbaar te maken aan het bestuur zij tevens de kans hadden om hieromtrent de nodige toelichtingen te verstrekken. De zorgvuldigheidsplicht verplicht er voorts een bestuur niet toe om de inlichtingen die het via een andere overheidsdienst verwierf voorafgaandelijk aan het nemen van een beslissing met een rechtsonderhorige te bespreken. Aangezien de bestreden beslissingen, zoals reeds gesteld bij de bespreking van het eerste middel, de mogelijkheid voor de zoon van verzoekers om een verblijfsmachtiging om medische redenen te verwerven onverlet laat, kan niet ingezien worden waarom de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid hieromtrent bijkomende inlichtingen zou moeten hebben ingewonnen.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond” (R.v.V. nr. 36772 van 8 januari 2010)

Terwijl verzoeker zich ook niet dienstig kan beroepen op de vermeende schending van de rechten van verdediging.

“Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet. “ (R.v.V. nr. 1842 van 20.9.2007)

Verder laat de verwerende partij gelden dat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij een schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen opwerpt.

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip

“afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 13, §3, 30 van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij gebruik heeft gemaakt van valse verklaringen en niet authentieke documenten om een verblijfsrecht in België te verkrijgen en te behouden en dat indien de verwerende partij haar werkelijke nationaliteit (en herkomst) geweten zou hebben er geen verblijfsrecht zou zijn toegekend.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

In antwoord op verzoekers concrete kritiek, laat de verwerende partij gelden dat verzoekers feitelijke beschouwingen geen afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 13, § 3, 30 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze Wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België:

3° indien hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt om te worden gemachtigd tot een verblijf”

In casu heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid vastgesteld dat:

- verzoekers vader bij het indienen van zijn asielaanvraag heeft voorgehouden geboren te zijn in Kosovo en de Kosovaarse nationaliteit te hebben. Op 21.12.2004 heeft verzoeker, die toen reeds meerderjarig was geworden, samen met zijn vader een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van (oud) art. 9, derde lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 in, voorhoudende afkomstig te zijn van Kosovo en de Kosovaarse nationaliteit te hebben. Op 18.12.2006 werd aan verzoeker een tijdelijke verblijfsmachtiging toegekend op basis van verzoekers integratie, het gevaar voor verzoeker als etnische minderheid in Kosovo en de onmogelijkheid tot terugkeer naar zijn land van herkomst.

- verzoeker (en zijn vader) per schrijven dd. 16.12.2010 gericht aan de stad Gent heeft verzocht om zijn geboorteplaats en identiteit aan te passen, gezien hij in het verleden steeds voorgehouden heeft afkomstig te zijn van Kosovo, terwijl hij in werkelijkheid afkomstig is van Albanië.

- verzoeker ondanks zijn meerderjarigheid bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9, derde lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 deze valse verklaringen heeft volgehouden en hij nooit een poging heeft ondernomen om deze valse en misleidende informatie recht te zetten, terwijl hij intussen meerderjarig was geworden en zelf geacht werd te waken over de waarachtigheid van de beweerde afkomst en om deze informatie recht te zetten.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft tevens vastgesteld dat de informatie aangaande de geboorteplaats en nationaliteit van verzoeker van doorslaggevend belang is geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf. Had verzoeker meteen zijn ware nationaliteit kenbaar gemaakt, dan had verzoeker immers nooit een regularisatie bekomen op basis van de toenmalige situatie in Kosovo.

Op basis van voormelde vaststellingen heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geheel terecht besloten dat het verblijfsrecht van verzoeker diende te worden

ingetrokken op basis van artikel 13, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en het algemeen rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit'.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Het is evident dat verzoekers spijtbetuyging aan het voorgaande geen afbreuk kan doen.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij meent dat dienaangaande afzonderlijk had moeten worden gemotiveerd, nu uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid van oordeel is dat het verblijfsrecht dient te worden ingetrokken op grond van de gepleegde fraude.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoeker de schending aanvoert.

Terwijl er ook geen sprake is van een "manifeste beoordelingsfout".

De motieven die weergegeven worden in de bestreden beslissing volstaan om deze beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, te omkleden.

Verzoekers beschouwingen als zou er geen motivering zijn opgenomen aangaande verschillende elementen van integratie (de aankoop van een huis, zijn tewerkstelling, familie, enzovoort) missen feitelijke grondslag, gezien in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gemotiveerd dat de integratie en scholarisatie van verzoeker rechtstreeks voortvloeit uit de fraude die verzoeker gepleegd heeft bij zijn asielaanvraag en bij zijn aanvraag tot regularisatie.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen."

2.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 13, §3, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en naar het feit dat de verzoekende partij gebruik heeft gemaakt van valse of misleidende informatie of vervalste documenten of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het afleveren van haar tijdelijke machtiging tot verblijf, nu de verzoekende partij deze machtiging verkreef op basis van een valse nationaliteit.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel

bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 13, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

(...)

3° indien hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt om te worden gemachtigd tot een verblijf.”

De Raad wijst erop dat, opdat er toepassing zou kunnen gemaakt worden van artikel 13, § 3, 3° van de vreemdelingenwet, een vorm van fraude dient vastgesteld te worden die heeft geleid tot de toekenning van de verblijfsmachtiging. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt bovendien dat er een duidelijk causaal verband dient te bestaan tussen enerzijds de valse of misleidende informatie, de valse of vervalste documenten of de gepleegde fraude en anderzijds de toekenning van de machtiging tot verblijf aangezien wordt gesteld dat enkel elementen op basis waarvan de initieel genomen beslissing wezenlijk kan worden betwist, aan de basis zullen liggen van de toepassing van dit motief (cf. *Parl.St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2478/001, 73 met verwijzing naar 59). Tevens wordt, in de voorbereidende werken, verduidelijkt dat *“het gaat om een bijzondere toepassing van het algemeen rechtsprincipe ‘fraus omnia corrumpit’”* en dat het bedrog *“betrekking moet hebben op documenten of gegevens die bepalend zijn in de behandeling van de aanvraag voor (de) verblijfsmachtiging”* (*Parl.St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2478/001, 56).

Uit het administratief dossier blijkt dat de vader van de verzoekende partij bij zijn asielaanvraag aangaf dat hij en de verzoekende partij, die toen nog minderjarig was, over de Kosovaarse nationaliteit beschikken. De verzoekende partij dient op 21 december 2004, wanneer zij reeds meerderjarig is, een regularisatieaanvraag in op grond van het oude artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet, waarbij zij zich baseert op haar vermeende Kosovaarse nationaliteit om een machtiging tot verblijf aan te vragen. Op 18 december 2006 werd aan de verzoekende partij een tijdelijk verblijfsrecht toegekend om humanitaire redenen. Als voorwaarde tot verlenging van haar tijdelijke verblijfstitel dient de verzoekende partij een paspoort voor te leggen, geen strafbare feiten te plegen en tewerkgesteld te worden. Zij ondernam geen poging om het bedrog betreffende haar nationaliteit door haar vader gepleegd tijdens haar minderjarigheid recht te zetten. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat de verzoekende partij op 11 december 2009 een poging ondernam om haar tijdelijke verblijfstitel om te zetten in een verblijfsmachtiging van onbeperkte duur en dat zij hierbij een geboorteakte voorlegde om haar identiteit en Kosovaarse nationaliteit te staven. Luidens de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 oktober 2010 wordt het niet opportuun geacht om aan de verzoekende partij een machtiging tot onbeperkt verblijf in het Rijk te verlenen, rekening houdende met het feit dat haar identiteit nog niet met zekerheid kon worden vastgesteld. De door de verzoekende partij voorgelegde UNMIK-geboorteakte kon immers niet met absolute zekerheid worden aanvaard als identiteitsdocument. De verzoekende partij legde een UNMIK-geboorteakte neer waarin vermeld staat dat zij de Kosovaarse nationaliteit heeft, maar geeft thans toe van Albanese nationaliteit te zijn zodat door het gebruik van de UNMIK-geboorteakte bedrog werd gepleegd. Op 6 januari 2011 doet de verzoekende partij bovendien een aanvraag tot nationaliteitswijziging op basis van haar geldig internationaal Albanees paspoort, waaruit blijkt dat zij zich een andere nationaliteit heeft toegemeten bij haar regularisatieaanvraag en dat de nationaliteit die haar vader voordien aangaf bij de asielaanvraag vals was.

De Raad stelt vast dat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij tot het besluit kwam dat het gepleegde bedrog aan de basis ligt van de toekenning van de verblijfsmachtiging. De verzoekende partij betwist niet dat de valse Kosovaarse nationaliteit een determinerend element was voor de behandeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf, daar zij op grond van dit gegeven een machtiging tot verblijf heeft verkregen.

Waar de verzoekende partij beweert dat geen rekening werd gehouden met de door haar overgelegde spijtbetuyging, merkt de Raad op dat het administratief dossier geen dergelijk stuk bevat en dat zich in dit dossier enkel een kopie bevindt van een handgeschreven spijtbetuyging van de vader en de moeder

van de verzoekende partij, daterend van 13 december 2010, daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij niet aantoonde dat een spijtbetuiging enige relevantie heeft bij de beoordeling van artikel 13 van de vreemdelingenwet. Waar de verzoekende partij de verwerende partij verwijt geen rekening te hebben gehouden met haar brief van 16 december 2010 gericht aan de dienst vreemdelingenzaken van de stad Gent, die volgens de hoofding de vader van de verzoekende partij betreft en waarin de gezinssituatie uit de doeken wordt gedaan en waarin wordt verwezen naar de spijtbetuiging en de hangende regularisatieaanvraag van de moeder en zussen van de verzoekende partij, en evenmin met haar brief van 10 maart 2011 aan de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, die eveneens de vader van de verzoekende partij betreft en die in bijlage kopieën van de regularisatieaanvraag en van identiteitsbewijzen bevat, toont de verzoekende partij niet aan op grond waarvan de verwerende partij hiermee rekening diende te houden en op welke wijze deze stukken dienstig kunnen aangewend worden in de beoordeling van de te nemen beslissing, hetzij in de beoordeling van haar beroep. Zij betwist bovendien geenszins het motief van de bestreden beslissing, dat stelt dat de machtiging tot verblijf van de verzoekende partij werd verkregen op basis van valse verklaringen en stukken. De verwachtingen van de verzoekende partij zijn niet rechtmatig nu vaststaat dat zij bedrog heeft gepleegd. Ten overvloede wijst de Raad er op dat met de elementen van integratie in casu geen rekening hoeft te worden gehouden nu het niet gaat om de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf, maar over de toepassing van artikel 13 van de vreemdelingenwet. Om dezelfde reden kan de verzoekende partij niet nuttig aanvoeren dat geen rekening gehouden werd met de hangende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van haar moeder en drie zussen, te meer nu de bestreden beslissing geen uitstaans heeft met de verblijfssituatie van haar moeder en zussen, daargelaten de vaststelling dat het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen schorsend karakter heeft.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt. Ook een manifeste beoordelingsfout wordt niet aangetoond.

Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

In een volgend onderdeel van het eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van een aantal algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Wat de door de verzoekende partij in het eerste en tweede middel aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel betreft, wijst de Raad op het volgende.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De verzoekende partij toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn. Zij stelt immers hoofdzakelijk dat het onredelijk is dat het bestuur geen rekening hield met de hangende regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van de moeder en zussen van de verzoekende partij, met haar elementen van integratie en haar spijtbetuiging. Hoger werd aangetoond dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen. Ter zake wordt opgemerkt dat zij voor het overige nalaat met concrete gegevens aan te tonen waarom zij het redelijkheidsbeginsel geschonden acht. Gelet op deze vaststellingen dient te worden besloten dat de

verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Voor wat betreft de opgeworpen schending van de hoorplicht op zich merkt de Raad op dat de hoorplicht niet van toepassing is op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575). De verzoekende partij stelt ten onrechte dat zij de kans moest hebben gekregen hieromtrent voorafgaand gehoord te worden en dat haar de kans geboden moest worden *“een plausibele verklaring en een oprechte spijtbetuiging voor [haar] fouten nogmaals naar voor te brengen”*.

In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van de hoorplicht als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, dient erop te worden gewezen dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). De bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten en is genomen omdat de verzoekende partij valse verklaringen en documenten heeft gebruikt om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. De verwerende partij nam deze beslissing na een zorgvuldig onderzoek van de elementen van het dossier, waardoor van een schending van de hoorplicht geenszins sprake kan zijn. Bovendien toont de verzoekende partij haar belang bij deze grief niet aan nu zij nalaat aan te geven welke bijkomende inlichtingen zij zou verschaffen die een invloed kunnen hebben op het nemen van de bestreden beslissing.

Wat de aangevoerde schending van de rechten van verdediging betreft, wijst de Raad er op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt weer te geven. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van *“de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel en van de art. 10, 11 en 191 van de Belgische Grondwet. Manifeste beoordelingsfout.”*

Het middel luidt als volgt:

“Dat verweerder in de bestreden beslissing dd. 7.10.2011 stelde dat in toepassing van het rechtsprincipe “fraus omnia corrumpit” het verblijfsrecht van verzoeker dient te worden beëindigd.

Dat verweerder in het bevel om het grondgebied te verlaten stelt dat verzoeker heeft getracht de Belgische autoriteiten te misleiden door het aannemen van een valse identiteit en nationaliteit.

2.

Dat dient vastgesteld te worden dat er sprake is van schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel en van de art. 10, 11 en 191 van de Belgische Grondwet en van een manifeste beoordelingsfout.

3.

Dat de grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, vervat in de art. 10, 11 en 191 van de Belgische Grondwet, niet uitsluiten dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is.

4.

Dat verzoeker dient vast te stellen dat verzoeker in het bezit is van een aantal beslissingen, genomen door verweerder (cf. inventaris der stukken, stuk 4) waarbij aangaande de regularisatieaanvraag telkens een positieve beslissing werd genomen hoewel de regularisatieaanvragers allen destijds bij het indienen van hun asielaanvraag gebruik hadden gemaakt van een valse identiteit en nationaliteit.

In casu betreffen voormelde geregulariseerde vreemdelingen ook telkens etnische Albanezen, die bij het indienen van hun asielaanvraag verklaard hadden van Kosovo afkomstig te zijn en slechts enkele jaren later bij het indienen van hun regularisatievraag of erna hun ware identiteit en nationaliteit, met name Albanese nationaliteit, hebben bekendgemaakt.

5.

Dat geenszins verweerder in de bestreden beslissingen motiveert waarom in casu ten aanzien van voormelde Albanezen, die in eerste instantie bij hun asielaanvraag ook hebben beweerd van Kosovo afkomstig te zijn doch pas nadien bekenden over de Albanese nationaliteit te beschikken, niet het beginsel "fraus omnia corrumpit" wordt toegepast en waarom ten aanzien van verzoeker, wiens situatie volledig gelijk(lopemd) is aan voormelde Albanezen, wel dit beginsel wordt toegepast.

Dat derhalve volkomen onterecht ten aanzien van verzoeker (en zijn zoon) een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend."

2.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"In zijn tweede middel werpt verzoeker een schending op van:

- art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en artikel 10, 11 en 191 van de Grondwet. Er zou tevens sprake zijn van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoeker meent dat voormelde bepalingen geschonden werden om reden dat hij in het bezit is van een aantal beslissingen waarbij aangaande de regularisatieaanvraag telkens een positieve beslissing werd genomen hoewel de regularisatieaanvragers allen destijds bij het indienen van hun aanvraag gebruik hadden gemaakt van een valse identiteit.

"Er moet voorts opgemerkt worden dat een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van het gelijkheidsbeginsel slechts kan aanvaard worden indien met feitelijke en concrete gegevens aangetoond wordt dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld (R.v.S. 5 maart 2004, nr. 128.878)."

De verwerende partij benadrukt dat verzoeker niet aantoonde dat hij zich in een volstrekt gelijkaardige situatie bevindt als de vreemdelingen waarnaar verzoeker verwijst.

Verzoeker toont niet aan er sprake is van enige willekeur gezien de bestreden beslissing verwijst naar concrete elementen die eigen zijn aan verzoekers specifieke situatie.

Verzoeker toont met zijn vage beweringen geen schending aan van het gelijkheidsbeginsel, noch van de overige door hem aangehaalde rechtsregels.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen."

2.2.3. Wat de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht betreft, verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste middel.

De verzoekende partij voert in haar verzoekschrift de schending van het gelijkheidsbeginsel en van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet aan. Zij stelt:

"(...)

Dat verzoeker dient vast te stellen dat verzoeker in het bezit is van een aantal beslissingen, genomen door verweerder (cf. inventaris der stukken, stuk 4) waarbij aangaande de regularisatieaanvraag telkens een positieve beslissing werd genomen hoewel de regularisatieaanvragers allen destijds bij het indienen van hun asielaanvraag gebruik hadden gemaakt van een valse identiteit en nationaliteit.

In casu betreffen voormelde geregulariseerde vreemdelingen ook telkens etnische Albanezen, die bij het indienen van hun asielaanvraag verklaard hadden van Kosovo afkomstig te zijn en slechts enkele jaren later bij het indienen van hun regularisatievraag of erna hun ware identiteit en nationaliteit, met name Albanese nationaliteit, hebben bekendgemaakt.

5.

Dat geenszins verweerder in de bestreden beslissingen motiveert waarom in casu ten aanzien van voormelde Albanezen, die in eerste instantie bij hun asielaanvraag ook hebben beweerd van Kosovo afkomstig te zijn doch pas nadien bekenden over de Albanese nationaliteit te beschikken, niet het beginsel "fraus omnia corrumpit" wordt toegepast en waarom ten aanzien van verzoeker, wiens situatie volledig gelijk(lopemd) is aan voormelde Albanezen, wel dit beginsel wordt toegepast.

Dat derhalve volkomen onterecht ten aanzien van verzoeker (en zijn zoon) een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend.”

Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld (RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 5 januari 2007, nr. 166.369). De verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift in wezen tot de algemene bewering dat zij beschikt over positieve beslissingen inzake regularisatieaanvragen van etnische Albanezen die bij het indienen van hun asielaanvraag gebruik hadden gemaakt van een valse, Kosovaarse nationaliteit en identiteit en die later hun ware, Albanese nationaliteit hebben bekendgemaakt. Verder vraagt zij zich af waarom het principe “*fraus omnia corrumpit*” voor hen niet wordt toegepast, ondanks de volledig gelijklopende situatie. Aan haar verzoekschrift voegt zij in een bijlage 4, die in de inventaris der stavingsstukken de titel “Positieve beslissingen aangaande regularisatieaanvragen van vreemdelingen die bij hun asielaanvraag hebben gelogen over hun identiteit en nationaliteit” draagt, vier documenten toe. De Raad merkt op dat de brieven van 28 januari 2011, met referentie 4866538, en 7 juli 2010, met referentie 4830618 louter brieven van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken betreffen waarin aan de betrokkenen wordt meegedeeld dat een beslissing inzake hun aanvraag werd genomen en dat zij door de gemeente zullen ontboden worden voor mededeling en overhandiging van deze beslissing. De verzoekende partij meent verkeerdelijk dat het beslissingen betreffen, waardoor zij zich niet op deze documenten kan beroepen om een eventuele schending van het gelijkheidsbeginsel te staven. Evenmin kan zij zich steunen op het document van 29 september 2010, met referentie 4878108, of het document van 20 mei 2010, met referentie 5006359, waarin de betrokkenen gemachtigd worden tot een onbeperkt verblijf. Zij kan immers niet aantonen dat de feiten die aan de basis lagen van de betrokken beslissingen gelijkaardig zijn aan de feiten die kenmerkend zijn voor haar persoonlijke situatie nu deze beslissingen deze informatie niet bevatten. Een schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet aannemelijk worden gemaakt. In zoverre de verzoekende partij de toetsing vraagt aan de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, wijst de Raad er op dat hij hiervoor niet bevoegd is en dat de rechtstreekse toetsing aan deze bepalingen toekomt aan het Grondwettelijk Hof

Wat de beweerde schending van het rechtzekerheidsbeginsel betreft, wijst de Raad er op dat het rechtzekerheidsbeginsel een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel is dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Uit de bespreking van de voorafgaande onderdelen blijkt geenszins dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet overeenkomstig de geldende bepalingen heeft gehandeld. Het rechtzekerheidsbeginsel is bijgevolg niet geschonden.

Waar de verzoekende partij nogmaals de schending van het redelijkheidsbeginsel aanvoert, wijst de Raad op de bespreking van het eerste middel en op het feit dat zij geen andere grieven aanvoert dan deze die in het eerste middel worden besproken. Immers toont de verzoekende partij geen schending van het gelijkheidsbeginsel aan.

Het middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“1.

Dat dient te worden vastgesteld dat verzoeker sinds 1999 in België verblijft.

Dat daarnaast dient opgemerkt te worden dat verzoeker in de Belgische samenleving geïntegreerd is en te Gent, (...) samenwoont met zijn ouders en zijn drie zussen.

Dit zijn feiten waarvan de Federale overheidsdienst Binnenlandse Zaken, Algemene Directie Vreemdelingenzaken op de hoogte is en dus deze niet zomaar kan wegfilteren.

2.

Dat het betekenen van bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) een aantasting vormt van het recht op een menswaardig bestaan en het recht op de bescherming van het gezins- en privé-leven.

Dat er geenszins sprake is van schending van de openbare orde nu verzoeker zelf spontaan en ter goeder trouw zijn Albanees paspoort heeft neergelegd.

3.

Dat het verzoeker betekende bevel om het grondgebied te verlaten, welke een breuk veronderstelt van de diepe en harmonieuze, sociale en affectieve banden welke verzoeker heeft geweven in België sedert zijn aankomst, een maatregel uitmaakt die buiten verhouding staat met het nagestreefde legitieme doel en derhalve strijdig is met het art. 8 E.V.R.M.”

2.3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“In zijn derde middel werpt verzoeker een schending op van art. 8 EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel.

Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op privé- en gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht.

Verzoeker slaagt er niet in te staven dat er hoegenaamd sprake zou zijn van een schending van zijn privé- en gezinsleven.

De verwerende partij merkt vooreerst op dat verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar zijn integratie in de Belgische samenleving, gezien deze integratie rechtstreeks voortvloeit uit de fraude gepleegd hij zijn asielaanvraag en zijn aanvraag tot regularisatie.

“Ten overvloede heeft de Raad van State meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 EVRM (R.v.S. 14 november 2005, nr .151.290; R.v.S. 15 februari 2005, nr. 140.615). “(R.v.V. nr. 20.845 van 19 december 2008)

Daarnaast merkt de verwerende partij op dat verzoeker niet ernstig kan verwijzen naar zijn familie die in België zou verblijven, gezien deze familieleden niet over een verblijfsrecht beschikken. Het loutere feit dat zij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis zouden hebben ingediend verschaft hen geen enkel verblijfsrecht.

Opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, moet er bovendien niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (ede.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p754). Te dezen toont verzoeker dergelijke onmogelijkheid niet aan.

In de gegeven omstandigheden vormt de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoeker geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt zo onder meer aan dat uit art. 8 EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermag te verblijven (cf. VAN DE PUTTE, M., “Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen “, T V. R. 1994, (3), 12).

Het is de verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen.

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

Het bevel om het grondgebied te verlaten heeft inderdaad enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.

Verder laat de verwerende partij gelden dat er reeds werd geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Daarenboven houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Daarnaast laat de verwerende partij gelden dat art. 8, tweede lid EVRM uitdrukkelijk vermeldt dat een inmenging van het openbaar gezag is toegestaan, voor zover bij Wet voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk ter vrijwaring van de nationale veiligheid, de openbare orde, voor het economische welzijn van het land, voor de vrijwaring van de orde, de preventie van strafrechtelijke inbreuken, de bescherming van de gezondheid en de moraal, of voor de verdediging van de rechten en vrijheden van derden.

Verzoekers betwisten kennelijk niet dat het bevel om het grondgebied te verlaten voorzien is bij wet en dat de inmenging van de overheid kan worden ingepast in één van de in artikel 8, tweede lid, EVRM opgesomde oogmerken, m.n. de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten.

Bovendien geldt als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht, aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren en om, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen, met inbegrip van de verwijdering ervan te regelen, onder voorbehoud dat deze maatregel van verwijdering niet verdragsonverenigbaar is (zie ook R.v.St. nr. 97.206 dd. 28.06.2001)

Hieruit vloeit voort dat de bestreden beslissing geen disproportionele inmenging of aantasting in het privé- of familielevens van verzoeker in de zin van artikel 8 van het EVRM vormt.

Door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid werd aldus geheel terecht, gelet op de elementen die het dossier van verzoekster daadwerkelijk kenmerken en overeenkomstig de wettelijke bepalingen ter zake, beslist aan verzoekster de vestiging te weigeren zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het art. 8 EVRM en het proportionaliteitsbeginsel en dat verzoeksters middel dus niet kan worden aangenomen.”

2.3.3. Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 8 EVRM, wijst de Raad erop dat artikel 8 EVRM, dat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven omvat, luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan

hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. In casu heeft de verzoekende partij de openbare orde geschaad door gebruik te maken van valse documenten met betrekking tot haar nationaliteit.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. De verzoekende partij voert in haar verzoekschrift enkel aan dat zij met haar moeder en haar zussen samenwoont.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, verwijst de verzoekende partij, die meerderjarig is, naar het feit dat zij met haar moeder en drie zussen, van wie er twee minderjarig zijn, samenwoont. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *“ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux”* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Gelet op de elementen uit het administratief dossier, waaruit enkel blijkt dat de verzoekende partij op hetzelfde adres woont als haar ouders en haar drie zussen, en gelet op het feit dat zij geen concrete elementen aanbrengt, buiten het samenwonen, betreffende enige afhankelijkheid zijn er twijfels aangaande het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Deze gezinsleden zijn illegaal in het Rijk en eveneens afkomstig uit Albanië. Het verblijf van de verzoekende partij is verkregen door bedrog. De bestreden beslissing wijst op het volgende:

“Op 21.12.2004 heeft verzoeker, die toen reeds meerderjarig was geworden, samen met zijn vader een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van (oud) art. 9, derde lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 in, voorhoudende afkomstig te zijn van Kosovo en de Kosovaarse nationaliteit te hebben. Op 18.12.2006 werd aan verzoeker een tijdelijke verblijfsmachtiging toegekend op basis van verzoekers integratie, het gevaar voor verzoeker als etnische minderheid in Kosovo en de onmogelijkheid tot terugkeer naar zijn land van herkomst.

- verzoeker (en zijn vader) per schrijven dd. 16.12.2010 gericht aan de stad Gent heeft verzocht om zijn geboorteplaats en identiteit aan te passen, gezien hij in het verleden steeds voorgehouden heeft afkomstig te zijn van Kosovo, terwijl hij in werkelijkheid afkomstig is van Albanië.

- verzoeker ondanks zijn meerderjarigheid bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9, derde lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 deze valse verklaringen heeft volgehouden en hij nooit een poging heeft ondernomen om deze valse en misleidende informatie recht te

zetten, terwijl hij intussen meerderjarig was geworden en zelf geacht werd te waken over de waarachtigheid van de beweerde afkomst en om deze informatie recht te zetten.”

Er worden geen elementen aangehaald die erop kunnen wijzen dat het gezinsleven niet elders kan worden uitgeoefend. Uit het administratief dossier blijkt enkel dat zij samenwonen op hetzelfde adres en dat de woning mede-eigendom is van de verzoekende partij. Haar “gezinsleden” zijn illegaal in het land en van dezelfde afkomst en nationaliteit als de verzoekende partij.

De Raad herinnert eraan dat, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, er niet alleen sprake moet zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook bijzonder moeilijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (VANDE LANOTTE, J. en HAECK, Y. (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754; RvS 20 juni 2008, nr. 2.923 (c)). Te dezen toont de verzoekende partij dergelijke onmogelijkheid niet aan. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat hic et nunc de moeder en zussen van de verzoekende partij illegaal in het Rijk verblijven, eveneens afkomstig zijn uit Albanië en geen elementen aanhalen die erop kunnen wijzen dat het gezinsleven niet in het land van herkomst kan worden voortgezet.

Evenmin toont de verzoekende partij door middel van concrete gegevens aan dat haar recht op privé-leven is geschonden. Aangenomen kan worden dat de verzoekende partij weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven heeft opgebouwd, vrienden heeft gemaakt, ingeburgerd is, kennis van de landstalen heeft en werk heeft. Deze elementen op zich geven de verzoekende partij niet het recht op illegale wijze in België te verblijven en door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen via bedrog (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerlegt de verzoekende partij geenszins de motieven van de bestreden beslissing die correct en afdoend zijn en steunen vinden in het administratief dossier. Evenmin ontnemt de bestreden beslissing haar de verdere uitbouw van dit leven.

Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Ten slotte voert de verzoekende partij de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Een schending van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN